

selv om en Kommune i højeste Grad ønsker at anvende § 2 til Regulering af Prisen paa Brændsel for alle, vil jeg og mine Meningsfæller ikke være med til at lette Kommunernes Bestemmelser i saa Henseende. Vi vil vanskeliggøre det for dem, saa vidt det staar i vor Magt. Det er det, de ærede Medlemmer udtrykker med deres Affattelse.

Det ærede Medlem begyndte med at sige, at det Ændringsforslag, der var stillet til §§ 3 og 4, var klarere end den oprindelige Affattelse, men da det ærede Medlem var kommet lidt længere hen i sit Foredrag, viste det sig, at det forekom ham, at Ændringsforslaget ikke var tilstrækkelig klart, i alt Fald var der et Spørgsmaal, som i den oprindelige Affattelse ikke lod nogen Tvivl aaben, men som nu sætter ham i Tvivl. Det forekommer mig imidlertid, at saaledes som Affattelsen er, er det Spørgsmaalet om, hvorvidt Kommunalbestyrelsen foretrækker at anvende § 2 til disse Dyrtidsforanstaltninger, som i Henhold til Hovedlovens Bestemmelser kræver Indenrigsministeriets Samtykke, og det angaar ikke Detailbestemmelserne vedrørende Anvendelsen.

Jeg skal nu gøre nogle Bemærkninger om det ærede Medlems Tale om Skattebestemmelsen, og der nødes jeg til at sige, at det ærede Medlem har fremsat en positivt urigtig Meddelelse til det høje Ting. Det ærede Medlem har sagt, at det Ændringsforslag, som findes under Nr. 6, har de to andre Partier og Indenrigsministeren modsat sig. Men det er ikke rigtigt. Dette Ændringsforslag har overhovedet ikke foreligget for os. Jeg har ikke set det, før Betænkningen var afgivet. Det ærede Medlem og hans Parti stillede et andet Ændringsforslag, og jeg maa sige, at da jeg læste det her foreliggende, troede jeg, det var det samme, men det ærede Medlem har nu ved sin Tale forklaret, at det var et andet. (*Martin Hansen*: Det var et foreløbigt Ændringsforslag). Ja, men det nu foreliggende Forslag har jeg ikke haft Lejlighed til at udtale mig om, og mine Partifæller og Socialdemokraterne har overhovedet ikke haft Lejlighed til at tage Standpunkt til det. Det Ændringsforslag, der forelaa til Samraad, udtalte jeg mig imod, og jeg skal sige hvorfor. Det foreslog nemlig den Realitetsændring, at man ikke maatte anvende baade den ene og den anden af de Bestemmelser, der her er Tale om, man maatte ikke baade gøre Fradrag og anvende Skala, og jeg godtgjorde overfor de ærede Medlemmer, hvad

det vilde betyde, at de fulgte det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) paa den Vej, han der var inde paa. Jeg godtgjorde overfor de ærede Medlemmer, at det betød, at de vilde flytte Skattebyrden fra de højeste Indtægter ned paa de laveste af de Indtægter, som man overhovedet ønskede at beskatte. Det vilde betyde, at man kom til at beskatte alle de Indtægter, som laa lige ved Fritagelsesgrænsen, relativt meget højt. Det ærede Medlems Forslag sagde nemlig udtrykkelig, at Kommunalbestyrelsen kan bestemme enten — eller. Det udtalte jeg mig imod, og det lader altsaa til, at den Argumentation, jeg har anvendt i Udvalget, har virket tilstrækkeligt til at faa de ærede Medlemmer bort fra den Vej, som det ærede Medlem fra Verninge har søgt at faa dem ind paa til Beskyttelse af de største Indtægter og til Angreb paa Middelstandsindtægterne. Det synes, som om min Argumentation har gjort Indtryk, thi nu forlader man dette Standpunkt. Men saa havde det været rigtigere enten at sige, at man frafalder sit Ændringsforslag, eller at tilkalde Ministeren paa ny til Samraad eller at forelægge Udvalget den Forespørgsel, om det vilde tage den nye Affattelse af § 6, naar den ikke indeholdt nogen Realitetsændring; men kun betød en formel Ændring. Jeg har derfor været nødt til at sige dette — og beklager meget at skulle gøre det overfor det ærede Medlem —, at han positivt har fremsat en urigtig Meddelelse overfor Tinget. Men naar man skal dække sig, idet man vil forlade en Vej, man har været inde paa, maa man undertiden benytte saadanne Midler.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det foreliggende Ændringsforslag er formelt bedre end det andet, maa jeg sige, at jeg er i Tvivl, men man kan jo altid tale om, hvorvidt denne Opstilling er heldigere end den, der findes i §§ 6 og 7, og det ærede Medlem har aldrig fundet mig blandt de Indenrigsministre, som holder saa stift paa det, de selv har formuleret, at de ikke kan modtage andres Formuleringer. Naar derimod det ærede Medlem siger, at hvis man stemmer mod denne Formulering, vil man derved tilkendegive, at man stemmer mod det Standpunkt, som er hævdet i denne Formulering, og altsaa for en anden Opfattelse, er det en Paastand, det ærede Medlem ikke med Rette kan fremsætte. Thi hvis man har Valget mellem to Formuleringer, som efter begge Parters Mening udsiger det samme, betyder det, at man vælger den ene, ikke at